

DE SAMOERAI VAN SEVILLA

John J. Healey

De samoerai van Sevilla

Vertaald uit het Engels door Nathaly Schrijnder

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Samurai of Seville*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Arcade Publishing
© John J. Healey, 2017
© Vertaling uit het Engels: Nathaly Schrijnder, 2017
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2017
Omslagontwerp: Wil Immink Design, Maastricht
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5236 8
ISBN 978 90 443 5237 5 (e-book)
NUR 342

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Soledad

Deel 1

*Waarin er een eed wordt afgelegd en een
zwaard wordt ontvangen*

De leenheer en stichter van Sendai, Date Masamune, stond bij degenen die voor hem streden én bij degenen die zijn zwaard ontvluchtten bekend als Dokuganrya, oftewel de Eenogige Draak. Zijn wapenrusting was zwart, en een strook goud in de vorm van een wassende maan sierde zijn helm.

Toen zijn zus Mizuki de leeftijd van zestien jaar bereikte, trouwde ze een krijger van goeden huize die aan haar broers zijde streed. Op haar achttiende werd ze kinderloos weduwe. In haar eenentwintigste levensjaar werd ze de minnares van haar broers hoofdadviser, Katakura Kojuro, en raakte ze in verwachting van een zoon. Toen de jongen was geboren vroeg ze haar broer hem een naam te geven, en Date Masamune noemde hem Shiro. De jongen was geboren met zes vingers aan zijn rechterhand, net als zijn grootvader aan zijn vaders kant, een monnik die later samoerai was geworden. Het was een voorteken, een belofte, en later zou hij benijd worden vanwege het voordeel dat het hem bracht in zwaardgevechten.

Katakura Kojuro woonde met zijn vrouw en gezin in het kasteel Shiroishi, dat hem was geschonken door Date Masamune. Na Shiro's geboorte werd Kojuro lastiggevallen door zijn vrouw, die niet kon verkroppen dat hij die veelbesproken bastaardzoon had verwekt. Zij zeurde net zo lang tot hij zijn affaire met Mizuki be-

eindigde. Mizuki voedde de jongen samen met Date Masamune en diens vrouw op, tegelijk met hun kinderen, binnen de muren van het veel indrukwekkendere kasteel Sendai. Mizuki was rank en slank, en Shiro groeide uit tot een lange, knappe jongeman met gespierde armen en benen.

In zijn dertiende levensjaar werd de jongen een samoerai, en de leenheer ontbood hem naar zijn privétuin. Shiro was daar nog nooit eerder geweest. Het grind was tot in de perfectie bijeengeharkt en er hing een geur van natte dennen en cederhout. Toen hij Date Masamune aantrof, zat die geknield op brede, donkere vloerplanken die dusdanig waren opgepoetst dat de jongen zijn eigen spiegelbeeld erin kon ontwaren. Aan de zijkant stonden papieren panelen waarvan de randen dieprood waren geverfd.

‘Je moeder is mijn enige zus,’ zei de leenheer, ‘en dit kasteel en mijn naam zullen naar mijn eigen zoons gaan. Je moeder is niet verloofd met je vader, en zijn kasteel en naam zullen dus naar de zoons gaan die hij met zijn wettige echtgenote heeft gekregen.’

Shiro probeerde niet naar het litteken te staren op de plek waar het linkeroog van de leenheer had gezeten. Het was er vele jaren daarvoor in een gevecht uitgestoken, waarna de wond was dichtgemaakt, en in de loop der tijd was de plek vervaagd tot een gemarmerde ster.

‘Maar het bloed van mijn vader stroomt door jouw aderen,’ vervolgde de leenheer, ‘en ook mijn bloed stroomt door jouw aderen. Vandaag heb je trouw aan mij gezworen en heb je de eed afgelegd om het Pad van de Krijger te zullen volgen. Vertel me of je van dit alles op de hoogte bent.’

Ze zaten zij aan zij geknield voor een rotsblok waar mos tussen de spleten groeide. De rots leunde tegen een Japanse rode dwergden.

‘Ik ben van dit alles op de hoogte, mijnheer.’

Terwijl Date Masamune verder sprak, hield hij zijn oog op de rots gericht. Hij keek de jongen geen enkele keer aan, en de jongen wist dat als hij uitgesproken was, het tijd was om op te staan en weg te

gaan. ‘Niettemin ben je een prins en ben je als een zoon voor mij. Waar je ook gaat, ik zal altijd bij je zijn, en op het moment dat iemand je beschimpt, zal het zijn alsof ik zelf word beschimpt. Zolang je ons krijgersleven zult leiden, zal het jou en je nakomelingen aan niets ontbreken. Achter me ligt het zwaard waar ik tijdens het derde beleg van Odawara mee gestreden heb. Mijn naam en zegel staan erin gegraveerd, en nu is het van jou.’ Date Masamune boog zijn hoofd.

Shiro kwam overeind, maakte een buiging, pakte het zwaard en hief het boven zijn hoofd. Daarna zette hij een stap naar achteren en stak het voor zich uit. Toen hij de wachters voorbijliep, bogen ze voor hem, omdat ze hadden opgevangen wat de leenheer tegen hem had gezegd.

Date Masamune bleef nog een halfuur zo zitten, terwijl hij de boomschors bestudeerde en de vochtige plek waar het rotsblok de aarde raakte.

*Waarin het bestaan van een minnares wordt
onthuld*

María Luisa Benavides Fernández de Córdoba y de la Cerda was een directe afstammeling van Isabel de la Cerda en Bernardo Bearn, graaf van Medinaceli. De ouders van het babymeisje, *Sevillanos* die een paleis in de stad hadden en veel land bezaten, hadden sinds de tijd van de heerschappij van Alfons de Wijze koninklijk bloed door hun aderen stromen.

Ondanks hevig protesteren van de familiepriester liet María Luisa's vader, Don Rodrigo, het meisje dopen in het stinkende water van de rivier de Guadalquivir. Haar moeder, Doña Inmaculada Guzmán de la Cerda, vond dit excentrieke gebaar van haar echtgenoot wel amusant, en besloot haar dochter voortaan Guada te noemen. Dit leidde tot verwarring toen het meisje op twaalfjarige leeftijd een poosje aan het hof van Filips III in Madrid verbleef. Ze bracht er veel tijd door met haar nichtje Guadalupe Medina. Guadalupe, die de afkorting 'Lupe' verafschuwde, stond erop dat zij ook Guada werd genoemd. Zodoende voelden de hovelingen zich gedwongen beide jonge vrouwen met hun volledige naam aan te spreken. In de wandelgangen stond María Luisa echter bekend als Guada de Schone.

Rodrigo's zoon, die dezelfde naam als zijn vader droeg, ontwikkelde al op jonge leeftijd een seksuele voorkeur voor hetzelfde ge-

slacht. Herhaaldelijke afranselingen en een minnares voor wie zijn vader betaalde haalden niets uit. Toen de jongen werd toegelaten tot de clerus werd Guada eerste in de lijn van troonopvolging, aangezien Doña Inmaculada weigerde meer kinderen te baren.

Aan het begin van haar vijftiende levensjaar werd Guada's verloving met een verre neef aangekondigd, de hertog van Dénia, wiens bezittingen het toch al aanzienlijke familiebezit zouden verdrievoudigen. Ze vond de jongen, die Julián werd genoemd en twee jaar ouder was dan zij, aantrekkelijk en gedistingeerd. Ze vertelde haar moeder dat haar *prometido* 'een poëtisch karakter' bezat. De twee wandelden over de tuinpaden in de schaduw van de kastanjebloesems achter het San Geronimo-klooster in Madrid, ze slenterden door de rozentuin van haar oudtantes *finca*, La Moratalla, die in de buurt lag van Palma del Río, en ze zaten in de schaduw op het strand in Sanlúcar de Barrameda terwijl ze in het oog werden gehouden door hun chaperons. De twee jongeren stonden zichzelf toe aantrekkingskracht aan te zien voor liefde.

Op een dag vroeg Guada zich af hoe het zou zijn om kinderen te baren, en ze deelde haar bezorgdheid met haar moeder. 'Ik weet wat er gebeurt,' zei ze. 'Ik heb honden bezig gezien bij de muren van het Alcázar, en onze eigen paarden hier in de wei. Ik heb mijn broer zien baden en ik heb mezelf uitvoerig bestudeerd.'

'Wat kan ik je dan nog meer vertellen, kind?'

Ze bevonden zich in haar moeders kamer in een familiefinca net buiten het centrum van Carmona. Vanwaar ze zaten keken ze uit over glooiende velden met jonge, groene tarwestengels, zo weids dat het, als ze haar ogen half dichtkneep, wel een groengekleurde zee leek. Achter haar moeder stond een Moorse vrouw die aan de overkant van het water had gewoond. Ze kamde haar moeders haren elke ochtend en sprak amper Castiliaans.

'Ik weet wat er gebeurt,' zei Guada opnieuw, 'maar ik weet niet hoe het gebeurt, de stappen. Hoe het tot stand komt.'

'Onder het toezien van God,' zei haar moeder terwijl ze haar

hoofd bij elke haal van de brede ivoren kam naar voren bewoog, ‘weet het lichaam wat het moet doen. Er valt niets te leren. Het mag misschien onplezierig zijn, zoals zo vaak het geval is met lichamelijke activiteiten, maar het is een natuurlijk proces.’

‘Is het onplezierig?’

‘Niet als je echtgenoot teder is.’

‘Was vader niet teder?’

‘Vrouwen van onze stand genieten daar niet van, kind. Daarvoor moet je bij de lagere klasse zijn.’

‘U hebt mijn vraag niet beantwoord.’

‘Je vader is veel dingen, maar teder is hij niet. Ik was even jong als jij, maar vele malen onwetender. Je vader was nerveus en, ondanks zijn grootspraak, onervaren. Hij voelde de drang om zijn verlangen te stillen, ik voelde vooral de drang om hem te gehoorzamen.’

‘En is dat altijd zo gebleven?’

‘We hebben er nooit over gesproken. En we hebben het bed niet meer gedeeld sinds jij bent geboren. Zoals je weet zoekt je vader dat soort gezelschap elders.’

Guada verliet bezorgd de kamer. Ze was niet gerustgesteld. Ze had gehoopt dat haar moeder haar naar de mond had willen praten en haar angsten had kunnen sussen met de Andalusische geestigheid waar ze om bekendstond. Maar in plaats daarvan was Inmaculada's noordelijke aard naar boven gekomen en had ze haar stekels opgezet die glommen als Castiliaans staal.

Eenmaal terug in Sevilla kreeg Doña Inmaculada bezoek van haar bejaarde tante, Doña Soledad Medina y Pérez Guzmán de la Cerda, die aan kwam zetten met een sappige roddel die beide vrouwen ernstig van hun stuk bracht.

De volgende ochtend na de mis zocht Inmaculada haar echtgenoot op, voor het middagmaal, op de dag voordat hij naar Madrid zou afreizen. Hij zat in zijn studeerkamer, waar hij zich tegoed deed aan een glas amberkleurige Manzanillasherry. ‘Ik heb iets zeer drin-

gends met je te bespreken,' zei ze terwijl ze hem strak aankeek.

'Ga je gang,' zei Don Rodrigo. Hij luisterde maar met een half oor, omdat hij verwachtte dat zijn echtgenote zich kwam beklagen over een of andere schermutseling van huishoudelijke aard of dat ze haar zorgen kwam uiten over het zoveelste pijntje, echt of ingebeeld. Het feit dat ze onafgebroken over ziektes en kwaaltjes leek te praten sinds ze het bed niet meer met elkaar deelden vermoeide hem. Terwijl ze sprak bestudeerde hij de ring om de middelvinger van zijn rechterhand, die versierd was met het familiewapen.

'Wat vind je van Don Julián?' vroeg Inmaculada. Dat kwam voor hem als een verrassing.

'In welk opzicht?'

'In elk opzicht,' antwoordde ze prompt, waarmee ze hem nogmaals verraste.

'Waarom?'

'Ik heb me laten vertellen dat hij een minnares heeft. De jongen is zeventien en heeft een minnares die twee keer zo oud is, een vrouw die nota bene zijn eigen tante is.'

'Welke tante?' vroeg hij terwijl hij wegkeek van de ring, alsof hij vaarwel zei tegen zijn geluk. Zijn intuïtie had hem namelijk direct het antwoord op zijn vraag gegeven. Hij staarde naar de grote terracotta vloertegels onder hun voeten, die hem door hun verbrande gloed aan Sicilië deden denken.

'Marta Vélez,' antwoordde ze.

'Dat kan niet waar zijn,' zei hij, terwijl hij wist dat het wel kon.

'Dat was precies mijn reactie, maar Soledad beweerde dat ze het zeker wist.'

'Ik betwijfel het ten zeerste.'

'Marta's beide zonen zijn dood. Haar beestachtige echtgenoot is altijd van huis, ergens in Asturië op wild aan het jagen. Ze is nog heel aantrekkelijk. Julián is knap. En wat de bloedband betreft is ze enkel zijn halftante. Klaarblijkelijk verblijft hij regelmatig bij haar in Madrid, en dan niet in een aparte kamer.'

Vier dagen later lag Rodrigo met Marta Vélez in bed en bracht hij het onderwerp ter sprake.

‘Van wie heb je dat in hemelsnaam vernomen?’ vroeg Marta Vélez op gebiedende toon terwijl ze haar peignoir dichtsloeg voor zijn plotseling onwaardige blik.

‘Dus je ontkent het niet.’

‘Ik zou zo’n smerige roddel nooit bevestigen.’

‘Omdat het waar is.’

‘Hoe durf je?’

De volgende dag sprak Don Rodrigo aan het hof zijn jeugdvriend Don Francisco Gómez de Sandoval y Rojas aan, de eerste hertog van Lerma. Rodrigo was een Spaanse grande. De familie Sandoval, een nobele familie die ook uit Sevilla kwam maar van een lagere stand was, had daarentegen altijd moeten werken en kromliggen voor haar geld. De hertog was echter op slinkse wijze het leven van Filips III binnengedrongen toen die nog maar een jonge prins was. In principe heerste de hertog nu over het rijk, en hij had een groot fortuin voor zichzelf en zijn familie vergaard. Er was echter één ding dat hij wilde maar ondanks zijn macht en ambitie niet kon krijgen, en dat was datgene waar Rodrigo mee was geboren. Ze konden goed met elkaar overweg en gebruikten de ander waar nodig. Weinigen durfden Rodrigo te dwarsbomen uit angst de hertog van Lerma te beledigen, en de hertog strooide te pas en te onpas met de naam van zijn aristocratische vriend op een manier die suggereerde dat hijzelf ook lid was van de speciale elite.

De enige aantrekkingskracht die van de hertog van Lerma uitging, was het charisma van zijn macht. Niettemin beschouwde hij zichzelf als een knappe man, en vele vrouwen zouden dat maar al te graag bevestigen. Zijn kantoor in het koninklijk paleis scheidde de zalen en kamers waar de nobelen mochten komen van die van de koning en zijn gezin. Terwijl hij naar zijn vriend luisterde, bestudeerde hij zichzelf in een grote Venetiaanse spiegel die aan de vorst

was geschonken door de kardinaal-bisschop van Sabina, Scipione Borghese, tevens de broer van de paus. Zijn bureau, eenvoudig maar massief, was afkomstig uit een geplunderde synagoge in Toledo.

Don Rodrigo stond bij een raam naar de omheinde tuin te staren. Midden in de tuin stond een fontein, waarnaast een priester in een gebedenboek zat te lezen. ‘Ze ontkent het,’ zei hij, ‘maar ik kon zien dat ze loog.’

‘Heb je haar dit nieuwtje verteld voor of nadat je je zin bij haar had doorgedreven?’

‘Ervoor.’

‘Dus uiteindelijk heb je je zin niet gekregen?’

‘Dit is menens.’

‘Welnee.’

‘De jongen staat op het punt mijn dochter te trouwen.’

‘Wat wil je dat ik doe? Dat ik haar aangeef bij de Spaanse inquisitie? Wat heeft ze misdaan? Is ze een ketter? Luister, ze staat in aanzien bij de koning, haar slome echtgenoot laat haar links liggen en ze heeft haar beide zoons verloren. Ze maakt gewoon plezier met die jongen. Je zou haar dankbaar moeten zijn.’

‘Dankbaar?’

De hertog begon te lachen.

‘Je lacht me uit,’ zei Rodrigo geïrriteerd. ‘Misschien is ze onschuldig en spreekt ze inderdaad de waarheid.’

‘Ik mag hopen van niet,’ zei de hertog.

‘Hoe kun je zoiets zeggen?’

‘De roddel is té sappig.’

‘Jij, hertog van Lerma, bent een walgelijke vent.’

‘En jij windt je op bij de gedachte dat je wordt bedrogen door je minnares en je toekomstige schoonzoon. Je moet dit nieuwtje op een filosofische manier benaderen, met humor zelfs, en met iets van het mededogen waar het mij volgens jou altijd aan ontbreekt. Zodra de jongen getrouwd is zal hij zeker zijn relatie met haar verbreken en zul je haar weer helemaal voor jezelf hebben.’

*Waarin Shiro Yokiko ontmoet en er een reis
wordt aangekondigd*

Op aandringen van de leenheer werd Shiro van jongs af aan met barbaren in aanraking gebracht. Ze hadden hem naar Edo gestuurd om in de leer te gaan bij de zeeman en navigator William Adams, een Engelsman die tot grote frustratie van de Portugese jezuiten door de shogun Tokugawa Ieyasu van de executie was gered. In de periode dat Shiro met hem samenwerkte was Adams zich al de Japanse kledingstijl en gebruiken eigen aan het maken. Hij leerde de jonge samoerai de beginselen van de astronomie, geometrie en cartografie, hoe je moest zeilen en hoe je Engels sprak en las. Zijn collega, bemanningslid van het vergane schip *Liefde*, de Nederlandse timmerman Pieter Janszoon, leerde Shiro hoe je hout bewerkte en hoe schepen werden ontworpen. Een franciscaanse priester uit Sevilla, Luis Sotelo, die door niemand minder dan Date Masamune zelf in bescherming was genomen, leerde de jongen Latijn, Grieks en Spaans. Door in contact te komen met de culturen en talen van deze Engelse en Spaanse leraren – de eerstgenoemden gereserveerd, praktisch ingesteld en melancholisch, de laatstgenoemde openhartig, samenzweerderig en opportunistisch – werd Shiro's horizon op een dusdanige manier verbreed, dat hij gunstig afstak bij al zijn samoeraibroeders.

De Portugezen, en later de Spanjaarden, probeerden hun geloof

op te dringen aan het koninkrijk. De jezuiten wisten zelfs mensen in de zuidelijke shogunaten te bekeren. Shiro en zijn samoeraibroeders vonden de vreemde religie vermoeiend, aanmatigend en verbazingwekkend ingewikkeld. Sommige Japanners luisterden oprecht, en andere, wijzere, zoals de shogun Tokugawa Ieyasu en de leenheer Date Masamune, leenden omwille van andere motieven het liberale oor aan de holle frasen. Een aantal belangrijke plaatsen waar binnenlandse handel werd gedreven waren namelijk door een krachtige aardbeving verwoest, en dus waren er nieuwe afzetgebieden nodig. Nadat hij van de rijkdommen van Spanje en Italië had vernomen, nam Date Masamune pater Sotelo in bescherming en liet hem in beperkte mate prediken. Als de prijs die hij moest betalen voor het handelen met zulke machtige barbaren was dat hij moest aanzien dat de wortels van hun religieuze verhalen zich voorzichtig in zijn kostbare aarde vastzetten, dan was dat maar zo. Hij redeneerde dat het de moeite waard was, hij wilde zien wat er eventueel uit voort zou komen. Zijn strijd was gestreden. Zijn militaire operatie was succesvol geweest. Zijn kasteel was compleet. Hij hoefde niets meer te bewijzen.

Shiro groeide langzaam uit tot een jongeman, en hij begon steeds vaker vraagtekens te zetten bij een aantal zaken. Hij kende het verhaal over zesentwintig christenen die in 1597 waren gekruisigd en aan speren gespietst. Enkele waren van Japanse afkomst geweest. Men had ze uitgelachen omdat ze koppig hadden vastgehouden aan hun geloof, en daarna waren ze als ongehoorzame zwijnen door de straten gedreven. De bevolking had ze getart en met stenen bekogeld, helemaal tot aan Nagasaki. Nadat ze aan het kruis waren genageld en daarna met speren waren doorboord, waren hun barbaarse lichamen opengesneden en bestudeerd. Tot ieders schrik en verbazing bleek dat hun ingewanden er precies hetzelfde uitzagen als die van de nobelste samoeraï.

Het Japanse woord voor iemand die in een ander land was geboren, was *nanban*. Shiro leerde van William Adams en pater Sotelo

dat dit een universeel concept was. Het Engelse *barbarian* en het Spaanse *bárbaro* kwamen van het Latijnse *barbaria*, dat 'vreemd land' betekent, en van het Griekse *barbaroi*, dat staat voor 'zij die niet Grieks zijn'. Shiro vond dit verwarrend, omdat andere volkeren in andere landen schijnbaar dezelfde vooroordelen over elkaar hadden. Maar ondanks zekere fysieke contrasten qua huidskleur, haar en de vorm van iemands ogen, leek de rest gewoon hetzelfde te zijn. De grootste verschillen, besefte hij, zaten hem in de gebruiken, de relatieve elegantie, de wetenschappelijke kennis en het geloof. Hoewel de barbaarse schepen beter bestand waren tegen zeetochten en hun musketten een afschrikwekkender indruk maakten, waren hun zwaarden van ernstig inferieure kwaliteit, hun tafelmanieren weerzinwekkend, en stonden ze bekend om hun totale aversie tegen netheid. Hun geloof was bovendien opdringerig en bizar.

In de lente van 1612, toen Shiro achttien jaar oud was, zocht hij na een officiële schermkunsttentoonstelling in het kasteel Sendai de leenheer op en vroeg hem om raad wat betreft de omgang met vreemdelingen.

De leenheer vroeg hem met een strakke uitdrukking op zijn gezicht naar de details, hoorde ze aan, en toen Shiro was uitgesproken zei hij: 'Kom mee.'

Shiro liep achter de leenheer aan de wapenkamer in, waar zijn knechten diens wapenrusting begonnen te ontkoppelen. Ze wikkelden alle onderdelen in zijde voordat ze ze op de gelakte planken naast de uitstalling van antieke zwaarden, speren, pijlen en bogen legden. Op verzoek van de leenheer deden ze hetzelfde voor Shiro, en daardoor voelde hij zich vereerd. Toen ontdeed de leenheer zich van de kleding die hij onder zijn uitrusting had gedragen en stapte in een kamerjas die voor hem open werd gehouden. Hij beval Shiro hetzelfde te doen.

Daarna liepen ze een lange, smalle gang door die wegvoerde van het gedeelte waar de leenheer met zijn vrouw en gezin woonde. 'Je

bezorgdheid doet me deugd,' zei hij tegen de jongeman. 'Het feit dat je deze dingen hebt gesignaleerd en er kritisch over nadenkt, getuigt van intelligentie en bevestigt dat ik het bij het rechte eind heb gehad. Mijn eigen zoons, zelfs degenen die ouder zijn dan jij, zijn nog te onbezonnen, te impulsief, te oppervlakkig, te arrogant en ze trekken veel te snel hun zwaard.'

Shiro voelde zich opnieuw vereerd en sprak daarom zijn dankbaarheid uit.

'Ben je al eens met een vrouw samen geweest?' informeerde de leenheer.

Shiro's gezicht kleurde rood. 'Nee, mijnheer.'

'Dan wordt het hoog tijd.'

Ze kwamen uit op een plek die Shiro alleen kende uit geruchten; een weelderige tuin die aan het zicht werd onttrokken door de aanzienlijke kasteelmuren die weer gecamoufleerd werden door torenhoge bomen en klimplanten. Ondanks de zorgvuldig uitgekozen bomen en struiken, maakte de tuin een verwilderde indruk. Er stroomde een beekje en er hingen vogelkooien aan de fruitbomen. Midden in de tuin stonden twee grote houten tobbes. Er liep een smalle houten brug over het beekje, waarna het pad zich splitste. Beide paden voerden naar een eenkamerbungalow, elk aan weerszijden van de tuin.

Bij een van de tobbes, die al gevuld waren met heet water, stond een beeldschone vrouw die hij nog nooit eerder had gezien. Ze was gekleed in een eenvoudige blauwe kimono. Ze boog voor de leenheer en vervolgens voor Shiro. De leenheer liep op haar af en draaide zich om zodat zij hem van zijn kamerjas kon ontdoen. Nadat ze hem had gewassen, dompelde hij zich onder in het water. Met zijn ogen instrueerde hij haar hetzelfde te doen bij Shiro.

Ze lagen daar bijna een halfuur te weken toen de leenheer de vrouw weer wenkte. Hij fluisterde iets in haar oor, waarna ze wegliep en verdween. Enkele minuten later kwam ze terug met handdoeken. De leenheer stapte uit de tobbe en wees naar een van de bungalows.

‘Ik ga daarheen. Jij gaat naar de andere. Daarna zullen we samen theedrinken en over de toekomst praten.’

Shiro bracht zijn handen bij elkaar, boog zijn hoofd, en keek de leenheer na terwijl hij wegliep met de vrouw in zijn kielzog. Hij zag ze het huisje binnengaan en de deur achter zich dichtschuiven.

Toen hij uit de tobbe stapte voelde hij zich zeer ongemakkelijk bij het feit dat hij naakt en druipnat in een tuin stond. Er lag voor hem geen handdoek of kamerjas klaar. Hij vroeg zich af of de wachters die op de muren gestationeerd waren hem konden zien. Hij stak via de smalle brug het beekje over en liep het keurig geharkte paadje af naar de bungalow die hem was toegewezen. De kiezelsteentjes waren glad en voelden niet onprettig aan onder zijn voeten. Het rook er naar appel- en pruimenbloesem, en hij vroeg zich af wie de vogels voerde.

Hij liet zichzelf binnen. De cederhouten parketvloer blonk. Recht tegenover de ingang stond een bed. De ruimte was zeer spaarzaam ingericht en de planten en takken buiten wierpen hun schaduwen op de papieren muurschermen. Midden in de kamer stond een kleine kachel te stomen doordat er een vuurtje in brandde. Een jong meisje, ze kon niet ouder zijn dan zestien, zat geknield bij de kachel op hem te wachten. Ze had een handdoek en een kamerjas in haar handen. Toen Shiro een poging deed zichzelf te bedekken, wendde zij haar hoofd af. Ze stond op en liep op hem af. Zonder iets te zeggen begon ze hem zorgvuldig af te drogen.

Twee uur later ontmoette hij de leenheer in een theekamer grenzend aan de tuin. In deze ruimte vlogen de vogels vrijelijk in het rond en streken neer op de dakspanten. Een oude blinde monnik die ooit Date Masamunes vader trouw had gediend zette thee.

De leenheer hief zijn kopje in Shiro’s richting. ‘Ik hoorde dat het goed is gegaan.’

Shiro boog zijn hoofd.

‘Die bescheidenheid siert je,’ vervolgde de leenheer. ‘Je mag de nacht hier met haar doorbrengen en in de ochtend terugkeren naar je barak.’

Shiro bloosde.

‘Je interesse in de barbaren doet me veel deugd, omdat je op het punt staat een grote reis te gaan maken waarbij je mijn ogen en oren moet zijn. Je zult misschien hebben gehoord van Hasekura Tsunenari, de edelman in mijn gewest die veroordeeld is wegens corruptie en daarom zal worden onthoofd. Ik ken hem al sinds mijn vroege jeugd en het stemt me dan ook zeer treurig. Hij heeft gedurende vele militaire operaties aan mijn zijde gestreden. Uit eerbied voor zijn familie heb ik zijn zoon, Hasekura Tsunenaga, eenzelfde lot bespaard. De zoon is tweemaal zo oud als jij en zal voor mij een delegatie van tweeëntwintig samoerai, waaronder tien van de shogun en twaalf van mijzelf, over de grote zeeën begeleiden. Jullie zullen vergezeld worden door honderd twintig handelaars, matrozen en bedienden, alsmede door een aantal barbaren, onder wie de prominente Spanjaarden pater Sotelo en matroos Sebastián Vizcaíno. Tokugawa Ieyasu en Tokugawa Hidetada hebben mij deze missie toevertrouwd. De constructie van het schip is in handen van de admiraal van de shogun, Mukai Shogen Tadakatsu, die samen met jouw vriend William Adams al eerder een handvol fregatten heeft gebouwd. Het vaartuig zal deze herfst gereed zijn voor vertrek.’ Hier pauzeerde hij even. Hij nam nog een slok van zijn thee en priemde toen met zijn vinger in Shiro’s richting, ‘Je zult met niemand over deze ontmoeting spreken, ook niet met Hasekura Tsunenaga. Je zult je precies zo gedragen als de rest van de krijgers, maar met al je zintuigen op scherp. Na je terugkeer wil ik ervan verzekerd zijn dat je me de waarheid vertelt. Heb je dat begrepen?’

‘Ja, mijnheer. Hoelang zal ik weg zijn?’

‘Twee jaar op zijn minst.’

Die avond, nadat het meisje, Yokiko, zich had gebaad en naast hem in slaap was gevallen, lag hij wakker en fantaseerde over haar. Ze was de dochter van een gevangene en was meegenomen als oorlogsbuit, waarna de minnares van de leenheer haar had geleerd hoe ze hem

moest dienen. Ze was eenmalig met Date Masamune samen geweest en een keer met zijn zoons, en ze werd verder netjes behandeld. Ze voelde zich gezegend met haar schoonheid, omdat haar zo een erger lot bespaard was gebleven. Terwijl ze hem die dingen had verteld, had hij geprobeerd zijn gevoelens te doorgronden. Ze hadden beiden met geen woord gerept over wat haar wellicht te wachten stond als ze ouder werd. Shiro bestudeerde haar en beeldde zich in dat ze de zijne was. Net voor zonsopgang begonnen de vogels te tjilpen in hun kooien die aan de takken van nabijgelegen bomen hingen. Hij deed alsof hij sliep, maar zag door de spleetjes van zijn ogen hoe Yokiko opstond en zich aankleedde. En toen was ze weg.